RETTENS DOM (Ottende Afdeling)

13. april 2011 *

I sag T-262/09,

Safariland LLC, tidligere Defense Technology Corporation of America, Jacksonville, Florida (De Forenede Stater), ved advokaterne R. Kunze og G. Würtenberger,

sagsøger,

mod

Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) ved D. Botis, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

* Processprog: engelsk.

den anden part i sagen for appelkammeret ved Harmoniseringskontoret og intervenient ved Retten:

DEF-TEC Defense Technology GmbH, Frankfurt (am Main) (Tyskland), først ved advokaterne H. Daniel og O. Haleen, derefter ved O. Haleen,

intervenient,

angående en påstand om annullation af afgørelse truffet den 4. maj 2009 af Fjerde Appelkammer ved Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (sag R 493/2002-4 (II)) vedrørende en indsigelsessag mellem Defense Technology Corporation of America og DEF-TEC Defense Technology GmbH,

har

RETTEN (Ottende Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, M.E. Martins Ribeiro, og dommerne S. Papasavvas (refererende dommer) og A. Dittrich,

justitssekretær: ekspeditionssekretær J. Palacio González,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 6. juli 2009,

under henvisning til Harmoniseringskontorets svarskrift, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 13. oktober 2009,

under henvisning til intervenientens svarskrift, som blev indleveret til Rettens Justitskontor den 10. november 2009,

og efter retsmødet den 22. september 2010,

afsagt følgende

Dom

Sagens baggrund

1 Intervenienten DEF-TEC Defense Technology GmbH og selskabet Defense Technology Corporation of America, der er underlagt lovgivningen i den amerikanske stat Wyoming (herefter »Wyoming-selskabet«), indgik den 19. maj 1995 en distributionsaftale, ifølge hvilken førstnævnte bl.a. forpligtede sig til at overdrage 50 % af sine andele til en fysisk eller juridisk person, som sidstnævnte er indehaver af og har udpeget, og

til at forhandle sidstnævntes varer — såsom pebersprays i Europa — mod en kommission på 10 % for hele salget og en kreditordning (herefter »aftalen af 19. maj 1995«).

2 Den 1. juni 1996 erklærede bestyrelsesformanden for Wyoming-selskabet på selskabets vegne, at det for så vidt angår ord- og figurmærkerne FIRST DEFENSE og FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR udtrykkeligt gav afkald på samtlige de rettigheder, som selskabet var indehaver af med hensyn til det europæiske område, og gav sit samtykke til den af intervenienten påtænkte registrering af de nævnte varemærker i Europa.

3 Den 23. august 1996 erhvervede sagsøgeren, Safariland LLC, tidligere kaldet Defense Technology Corporation of America, Wyoming-selskabets aktiver. Denne overdragelse omfattede firmanavnet Defense Technology Corporation of America, de Wyoming-selskabet tilhørende varemærker, der er registreret i De Forenede Stater, og pebersprayserien.

4 Indtil juni måned 1997 modtog intervenienten pebersprays med navnet FIRST DEFENSE fra sagsøgeren og forhandlede dem i Europa under eget navn. Forbindelserne mellem sagsøgeren og intervenienten ophørte i løbet af sommeren 1997 eller i starten af efteråret samme år.

5 Den 16. september 1997 indgav intervenienten en ansøgning om registrering af et EF-varemærke til Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) (KHIM) (herefter »Harmoniseringskontoret«) i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20. december 1993 om EF-varemærker (EFT 1994 L 11, s. 1), med senere ændringer (erstattet af Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1)).

6 Varemærket, der er søgt registreret, er det nedenfor gengivne figurmærke FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR (herefter »det omtvistede varemærke«):

7 De varer, som varemærkeansøgningen vedrørte, henhørte under klasse 5, 8 og 13 i Nicearrangementet af 15. juni 1957 vedrørende international klassificering af varer og tjenesteydelser til brug ved registrering af varemærker, som revideret og ændret, og svarede i hver enkelt af disse klasser til følgende beskrivelse:

— klasse 5: »farmaceutiske og veterinærmedicinske præparater samt præparater til sundhedspleje; diætetiske præparater til medicinsk brug; næringsmidler til spædbørn; plastre og forbindsstoffer; materiale til tandplombering og til tandaftryk; desinfektionsmidler; præparater til udryddelse af skadedyr; svampe- og ukrudtsdræbende midler«

— klasse 8: »håndværktøj og instrumenter (hånddrevne); knivsmedevarer, gafler og skeer; hug- og stikvåben; barbermaskiner«

— klasse 13: »ammunition, projektiler, kastevåben, sprøjteapparater til stoffer, som virker irriterende på slimhinderne, andre angrebs- og forsvarsgenstande«.

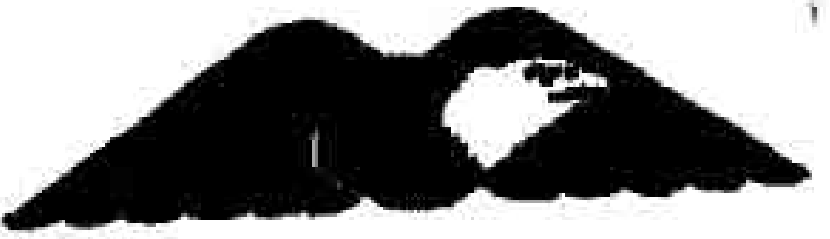
8 EF-varemærkeansøgningen blev offentliggjort i *EF-Varemærketidende* nr. 93/1998 af 7. december 1998.

9 Den 8. marts 1999 rejste sagsøgeren i medfør af artikel 42 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 41 i forordning nr. 207/2009) indsigelse mod registreringen af det omtvistede varemærke for de i præmis 7 anførte varer.

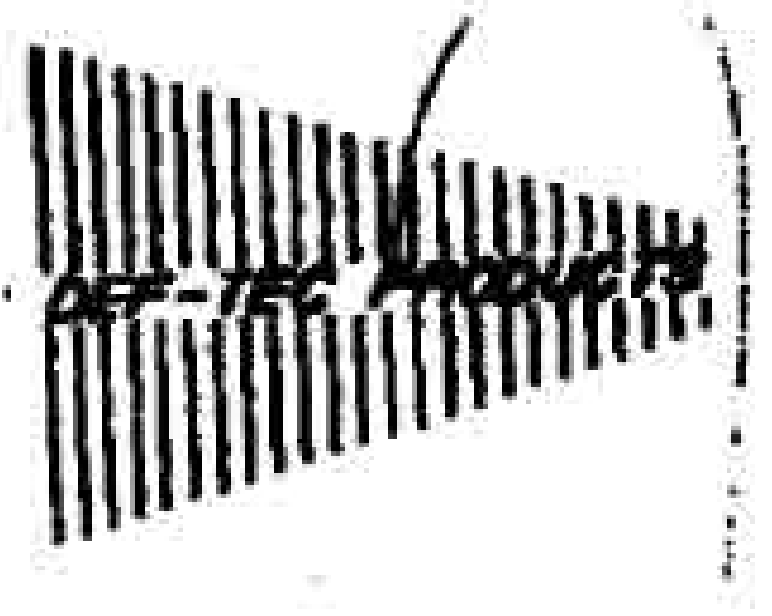
10 Til støtte for indsigelsen påberåbte sagsøgeren sig bl.a. artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 40/94 (nu artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009), idet selskabet var af den opfattelse, at intervenienten var selskabets agent i den nævnte bestemmelses forstand, og at sidstnævnte uden intervenientens samtykke havde ansøgt om registrering af et tegn, der i høj grad ligner de følgende varemærker, som er registreret i De Forenede Stater:

— ordmærket FIRST DEFENSE, der er registreret under nr. 1 763 666 for en »ikke-eksplosiv forsvarsgenstand med karakter af et organisk stof, som virker irriterende på slimhinderne, der er påfyldt en spraydåse«, der henhører under klasse 13

— det nedenfor gengivne figurmærke, der består af en gengivelse af en flyvende ørn, som er registreret under nr. 1 885 967 for en »ikke-eksplosiv forsvarsgenstand med karakter af et organisk stof, som virker irriterende på slimhinderne, der er påfyldt en spraydåse«, der henhører under klasse 13:

— det nedenfor gengivne figurmærke, der er registreret under nr. 1 792 165, som indeholder ordbestanddelen »def-tec products«, der står midt i en trekantet figur, for en række varer, der henhører under klasse 13:

11 Ved afgørelse af 21. marts 2002 tog indsigelsesafdelingen indsigelsen delvist til følge, for så vidt som den var støttet på artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 40/94, og for så vidt som den omfattede »hug- og stikvåben« i klasse 8 og »ammunition, projektiler, sprøjteapparater til stoffer, som virker irriterende på slimhinderne, andre angrebs- og forsvarsgenstande« i klasse 13.

12 Den 21. maj 2002 påklagede intervenienten i medfør af artikel 57-62 i forordning nr. 40/94 (nu artikel 58-64 i forordning nr. 207/2009) indsigelsesafdelingens afgørelse til Harmoniseringskontoret.

13 Ved afgørelse af 8. november 2004 (herefter »den anfægtede afgørelse«) afslog Andet Appelkammer ved Harmoniseringskontoret klagen og pålagde intervenienten at betale sagens omkostninger.

14 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. januar 2005 anlagde intervenienten søgsmål til prøvelse af afgørelsen fra 2004, hvilket søgsmål er registreret under sagsnr. T-6/05.

15 Ved dom af 6. september 2006, DEF-TEC Defense Technology mod KHIM — Defense Technology (FIRST DEFENSE AEROSOL PEPPER PROJECTOR) (sag T-6/05, Sml. II, s. 2671, herefter »Rettens dom«), annullerede Retten afgørelsen fra 2004.

16 Det fastslås i præmis 39 i Rettens dom, at det, »da [intervenienten] ikke for Retten har bestridt sin status som agent for varemærkeindehaveren, [skal] afgøres, om [intervenienten] havde fået varemærkeindehaverens samtykke til at indgive den omhandlede registreringsansøgning«.

17 I præmis 46 i Rettens dom påpeges det, at »der var en reel og faktisk forretningsmæssig forbindelse mellem [intervenienten] og Wyoming-selskabet, da erklæringen af 1. juni 1996 blev afgivet, hvilket [var] en omstændighed, der kan forklare, hvorfor den tidligere indehaver besluttede at give dette samtykke uden økonomisk modydelse«. Retten tilføjede, at »[u]nder alle omstændigheder kan det forhold, at en sådan aftale eventuelt kan være atypisk, ikke i sig selv rejse tvivl om gyldigheden af det samtykke, der faktisk blev givet, således som appelkammeret har antydet«.

18 Det fastslås i præmis 48 i Rettens dom, at erklæringen af 1. juni 1996 indeholdt et klart, præcist og ubetinget samtykke. Retten fandt imidlertid, at det som følge af en udskiftning af varemærkeindehaveren mellem det tidspunkt, hvor samtykket blev givet, og det tidspunkt, hvor EF-varemærkeansøgningen blev indgivet, skulle undersøges, om samtykket var gyldigt, og hvorvidt intervenienten kunne påberåbe sig dette.

19 Retten anførte desuden i dommens præmis 49, at »appelkammeret, idet det fejlagtigt antog, at erklæringen af 1. juni 1996 ikke indeholdt et klart, præcist og ubetinget samtykke til, at [intervenienten] kunne indgive ansøgningen om registrering af det omhandlede varemærke, ikke tog stilling til spørgsmålet om, hvorvidt dette samtykke fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i Wyoming-selskabet«. Retten fremhævede, at »idet [d]ette spørgsmål, hvis afgørelse nøje afhænger af, hvilken lovgivning der finder anvendelse på retsforholdet og det forretningsmæssige forhold mellem parterne [i henhold til aftalen af 19. maj 1995], ikke er blevet afgjort under sagen for Harmoniseringskontoret, kan [den] følgelig ikke udtale sig herom«.

20 Endelig fastslog Retten i dommens præmis 50, at »appelkammeret i lyset af den lovgivning, der finder anvendelse på retsforholdet og det forretningsmæssige forhold mellem parterne [i henhold til aftalen af 19. maj 1995], [burde] have efterprøvet, om og i givet fald i hvilket omfang dette forhold faktisk fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i Wyoming-selskabet, således at [sagsøgeren] var indtrådt i den tidligere varemærkeindehavers rettigheder og eventuelt i dennes forpligtelser«.

Retten konkluderede, at det »[i] denne sammenhæng påhvilede [….] appelkammeret at afgøre, navnlig om det samtykke, [intervenienten] blev givet den 1. juni 1996, fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i Wyoming-selskabet«, og at »[appelkammeret i] bekræftende fald skulle […] have undersøgt, om [sagsøgeren] på det tidspunkt, hvor ansøgningen om registrering af det omhandlede varemærke blev indgivet, var bundet af dette samtykke«. Endelig konkluderede Retten, at »[i] tilfælde af at [sagsøgeren] ikke længere var bundet af samtykket, skulle appelkammeret derefter have vurderet, om [intervenienten] kunne anføre en rimelig grund, der kunne opveje manglen på et sådant samtykke«.

21 Retten annullerede følgelig afgørelsen fra 2004, for så vidt som appelkammeret ikke havde taget hensyn til gyldigheden af samtykket af 1. juni 1996.

22 Præsidiet for appelkamrene ved Harmoniseringskontoret henviste sagen til Fjerde Appelkammer ved afgørelse truffet den 16. februar 2007. Sagen blev registreret under sagsnr. R 0493/2002-4.

23 Ved afgørelse af 4. maj 2009 (herefter »den anfægtede afgørelse«) annullerede Fjerde Appelkammer ved Harmoniseringskontoret indsigelsesafdelingens afgørelse af 21. marts 2002, afviste indsigelsen og pålagde sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

24 For det første konstaterede appelkammeret i det væsentlige for så vidt angår de omstridte varemærker, at det omtvistede varemærke i høj grad ligner to af de tre varemærker, der er registreret i De Forenede Stater, varemærke nr. 1 885 967 og varemærke nr. 1 763 666 (herefter »de ældre varemærker«), for så vidt som deres karakteristiske bestanddele er inkorporeret i varemærket, dvs. gengivelsen af en ørn og udtrykket »first defense«. Appelkammeret fandt desuden, at visse varer, vedrørende hvilke indsigelsen blev imødekommet, dvs. »sprøjteapparater til stoffer, som virker irriterende

på slimhinderne«, og »andre angrebs- og forsvarsgenstande«, er omfattet af de ældre varemærker. Ifølge appelkammeret er varerne »hug- og stikvåben og ammunition«, der ikke er omfattet af de ældre varemærker, derimod ikke sammenlignelige med de varer, som var genstand for aftalen af 19. maj 1995, dvs. pebersprays. Selv om en pebberspray således har til formål at afskrække overfaldsmænd uden at forårsage alvorlige fysiske skader, er intervenientens varer, der består af »hug- og stikvåben, ammunition og projektiler«, enten våben eller varer, der anvendes i skydevåben.

25 Appelkammeret fandt, at indsigelsesafdelingen i sin afgørelse ikke havde angivet, hvorfor de ældre varemærker muliggjorde en afvisning af EF-varemærkeansøgningen, som intervenienten havde indgivet, for varer, som er »hug- og stikvåben og projektiler«. Efter at have anført, at beskyttelsen i medfør af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 ikke alene omfatter varer og tjenesteydelser, der er af samme art som indehaveren af det påberåbte ældre varemærkes varer, men ligeledes de varer og tjenesteydelser, som er tæt forbundne hermed, eller som har samme økonomiske værdi, konkluderede appelkammeret, at varer som hug- og stikvåben og ammunition, der i den foreliggende sag tydeligvis ikke var omfattet af indehaveren af de ældre varemærkers handelsmæssige aktiviteter, ikke var omfattet af denne bestemmelse.

26 Hvad for det andet angår spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et repræsentationsforhold i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, fandt appelkammeret, at denne repræsentation udelukkende hang sammen med vurderingen i Rettens dom af forbindelsen mellem Wyoming-selskabet og intervenienten som følge af aftalen af 19. maj 1995, hvilket er et »agent for hovedselskabet-forhold« i henhold til denne bestemmelse. Appelkammeret fandt derimod, at det ikke var bundet af Rettens konklusioner vedrørende de virkninger, der kan udledes af aftalen, dvs. efter sagsøgerens overtagelse af Wyoming-selskabets aktiver.

27 Ifølge appelkammeret skal registreringshindringen i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 forkastes, idet der aldrig har foreligget et repræsentationsforhold mellem sagsøgeren og intervenienten bortset fra fortsættelsen af den tidligere handelsmæssige forbindelse mellem intervenienten og Wyoming-selskabet. Henset til den omstændighed, at det til intervenienten afgivne samtykke aldrig er blevet tilbagekaldt, er spørgsmålet om samtykkets retsvirkning i forhold til sagsøgeren irrelevant. I lighed med repræsentationsforholdet, der forbandt Wyoming-selskabet og intervenienten, ville samtykket, der blev afgivet inden for rammerne af dette forhold, desuden have fortsat med at have virkninger efter ophøret af forholdet. Appelkammeret konkluderede, at de rettigheder, der kan udledes af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, hidrørte fra et særligt tæt forhold mellem de omhandlede parter, og ikke fra den omstændighed, at rettighederne til varemærkerne tilkom indehaveren. Sagsøgeren kan derfor ikke gøre denne bestemmelse gældende med henblik på at tilsidesætte et samtykke, der aldrig er blevet tilbagekaldt, ved at påberåbe sig sin status som indehaver af de ældre varemærker, idet sagsøgeren ved overdragelsen af de nævnte varemærker ikke tildeles flere rettigheder end dem, som den tidligere indehaver rådede over.

28 Sagsøgeren ville ifølge appelkammeret kun kunne gøre dette, såfremt sagsøgeren selv var blevet intervenientens hovedselskab. Sagsøgeren påstod imidlertid ikke, at der forelå et sådan kontraktforhold mellem parterne i forbindelse med indsigelsessagen, og et sådan forhold kunne ikke udledes fra den omstændighed, at sagsøgeren havde opført sig, som om overdragelsen af aktiverne ikke havde fundet sted. Det er i denne henseende nødvendigt, at sagsøgeren kan bevise, at intervenienten vidste, at selskabet indgik i en forretningsforbindelse med et andet selskab.

29 Appelkammeret konkluderede, at selv om det lægges til grund, at intervenienten kan betragtes som sagsøgerens agent, kan intervenientens handlinger begrundes, eftersom den af sagsøgeren udviste adfærd gav intervenienten tilstrækkelig grund til at tro, at denne havde ret til at indgive ansøgning om varemærket i eget navn, idet sagsøgeren kontinuerligt handlede, som om overdragelsen ikke havde fundet sted, ligesom

sagsøgeren ikke indgik en ny handelsaftale med den anden part og ikke formelt tilbagekaldte det af forgængeren afgivne samtykke.

30 Idet appelkammeret konstaterede, at der ikke kunne gives medhold i indsigelsen alene på baggrund af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, som sagsøgeren havde gjort gældende, undersøgte det alle de af sagsøgeren gyldigt påberåbte ældre rettigheder og registreringshindringer, dvs. vitterligt kendte varemærker som omhandlet i artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009. Appelkammeret afviste registreringshindringerne og indsigelsen i sin helhed.

Parternes påstande

31 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Den anfægtede afgørelse annulleres.

— Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

32 Harmoniseringskontoret og intervenienten har nedlagt følgende påstande:

— Frifindelse.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

33 Sagsøgeren har under retsmødet suppleret sine påstande ved at nedlægge påstand om, at intervenienten ligesom Harmoniseringskontoret tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

34 Sagsøgeren har til støtte for søgsmålet anført tre anbringender, hvoraf det første vedrører tilsidesættelsen af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, det andet vedrører tilsidesættelsen af samme forordnings artikel 65, stk. 6, og det tredje vedrører tilsidesættelsen af forordningens artikel 63, stk. 2, samt artikel 75 og 76.

35 I det følgende tages der stilling til henholdsvist det andet, det første og det tredje anbringende.

1. *Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009*

Parternes argumenter

36 Sagsøgeren har anført, at appelkammeret har tilsidesat artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009, idet det har tilsidesat konklusionen i Rettens dom og følgelig dens omfang. Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret i medfør af denne bestemmelse var forpligtet til at drage de fornødne konsekvenser af konklusionen i Rettens dom og de begrundelser, den bygger på, uden hverken at ændre eller forny deres indhold. Ifølge sagsøgeren ville appelkammeret, såfremt det på korrekt vis havde anvendt formuleringerne og »retningslinjerne« fra Rettens dom, og desuden havde behandlet de af sagsøgeren anførte spørgsmål, være kommet frem til en for sagsøgeren fordelagtig afgørelse.

37 Sagsøgeren har anført, at den omstændighed, at Retten klart præciserede, at appelkammeret navnlig skulle afgøre, hvorvidt samtykket, der blev afgivet den 1. juni 1996, fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i Wyoming-selskabet, burde have foranlediget appelkammeret til at opfordre parterne i indsigelsessagen til at gøre deres synspunkter gældende i forhold til de spørgsmål, der udtrykkeligt blev behandlet i Rettens dom. Ved ikke detaljeret at undersøge de spørgsmål, som Retten pegede på, og ydermere ved ikke at anerkende, at der forligger et repræsentationsforhold, har appelkammeret tilsidesat princippet om god forvaltningsskik og overskredet de beføjelser, der er tildelt appelkammeret i medfør af de relevante bestemmelser i forordning nr. 207/2009.

38 Harmoniseringskontoret har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

39 I henhold til artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009 skal Harmoniseringskontoret træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Den Europæiske Unions retsinstansers afgørelse.

40 Det følger af fast retspraksis, at en annullationsdom har virkning ex tunc og følgelig indebærer, at den annullerede retsakt fjernes med tilbagevirkende gyldighed fra retsordenen (jf. Rettens dom af 25.3.2009, sag T-402/07, Kaul mod KHIM — Bayer (ARCOL), Sml. II, s. 737, præmis 21 og den deri nævnte retspraksis).

41 Det følger af denne retspraksis, at den institution, fra hvilken en annulleret retsakt hidrører, for at efterkomme annullationsdommen og opfylde den fuldt ud ikke blot skal tage hensyn til dommens konklusion, men også til de præmisser, som har ført til domskonklusionen, og som danner det fornødne grundlag for denne i den forstand, at de er nødvendige, når det skal afgøres, hvad konklusionen helt præcist går ud på. Det er nemlig disse præmisser, som dels fastslår, nøjagtigt hvilken bestemmelse der anses for ulovlig, dels angiver de nøjagtige grunde til den i konklusionen fastslåede ulovlighed, og som den pågældende institution skal tage hensyn til, når den udsteder en anden retsakt i stedet for den, der er blevet annulleret (jf. ARCOL-dommen, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

42 Som følge af annullationen af afgørelsen fra 2004 var den klage, som sagsøgeren havde indbragt for appelkammeret, igen blevet verserende i den foreliggende sag. I overensstemmelse med sin forpligtelse i henhold til artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009 til at træffe de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelse af Rettens afgørelse, skulle Harmoniseringskontoret sørge for, at klagesagen blev afsluttet ved en ny appelkammerafgørelse. Dette skete faktisk, eftersom sagen blev henvist til Fjerde Appelkammer, som har truffet den anfægtede afgørelse (jf. i denne retning ARCOL-dommen, præmis 23).

43 Sagsøgeren har ikke bestridt lovligheden af, at sagen blev henvist til Fjerde Appelkammer. Sagsøgeren har imidlertid gjort gældende, at appelkammeret navnlig skulle afgøre, hvorvidt samtykket, der blev afgivet den 1. juni 1996, fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i Wyoming-selskabet.

44 Det bemærkes, at Retten i dens dom i den foreliggende sag ikke udtalte sig om, hvorvidt der forelå et repræsentationsforhold mellem parterne i indsigelsessagen, der ville kunne begrunde anvendelsen af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Som anført i præmis 16 ovenfor, fandt Retten nemlig, at idet intervenienten ikke havde bestridt sin status som agent for varemærkeindehaveren, var det relevant at afgøre, om intervenienten havde fået varemærkeindehaverens samtykke til at indgive den omhandlede registreringsansøgning.

45 På linje med det synspunkt, som blev forsvaret af Harmoniseringskontoret, må det konstateres, at Retten ikke have fået forelagt spørgsmålet om, hvorvidt der forelå et repræsentationsforhold mellem parterne i indsigelsessagen, men derimod spørgsmålet om, hvorvidt der forelå et samtykke i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Appelkammeret kunne således ikke ex officio foretage en undersøgelse af den første af de nævnte betingelser for, at denne bestemmelse finder anvendelse.

46 Det kan således ikke tiltrædes, således som sagsøgeren har gjort gældende, at Retten, idet parterne i indsigelsessagen ikke har bestridt, at der foreligger et repræsentationsforhold mellem dem, skulle have lagt til grund, at der foreligger et sådant forhold, i hvilken situation appelkammeret ville være bundet af denne fortolkning og dermed tilsidesatte artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009, idet det udelukkede anvendelsen af samme forordnings artikel 8, stk. 3.

47 Selv om det i præmis 48 i Rettens dom fastslås, at der forelå et klart, præcist og ubetinget samtykke »på dette tidspunkt«, havde dette ingen indvirkning på vurderingen af forholdet mellem parterne i indsigelsessagen. Som Harmoniseringskontoret har gjort gældende, blev det omhandlede samtykke nemlig afgivet af hovedselskabet til agenten den 1. juni 1996 i forbindelse med deres handelsmæssige forbindelse, der blev indgået ved en distributionsaftale. Det er på baggrund af dette forhold, at Retten konkluderede, at der forelå et klart, præcist og ubetinget samtykke i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

48 Selv om det er ubestridt, at bestemmelsen fandt anvendelse på dette forhold, forholder det sig anderledes med forholdet mellem parterne i indsigelsessagen. Den omstændighed, at det er blevet fastslået, at der foreligger et samtykke, medfører ingen rettigheder for sagsøgeren, og denne kan ikke automatisk til sin fordel påberåbe sig et repræsentationsforhold i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Det skal i denne forbindelse bemærkes, at Retten kun har taget stilling til, om der forelå et samtykke som betingelse for anvendelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren var bundet af dette samtykke, som sagsøgeren ikke var ophavsmand til, og som var blevet afgivet i forbindelse med et kontraktforhold, som sagsøgeren ikke var en del af, er det nødvendigt at undersøge spørgsmålet om, hvorvidt kontraktforholdet mellem parterne i aftalen af 19. maj 1995 blev overført til sagsøgeren som følge af overdragelsen af aktiverne, der imidlertid var omfattet af de anvendelige retsregler for kontrakten om overdragelsen af aktiverne.

49 Det fremgår af det ovenstående, at appelkammeret var forpligtet til at foretage en undersøgelse af samtlige betingelser i medfør af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, herunder betingelsen vedrørende tilstedeværelsen af et repræsentationsforhold, som er en nødvendig forudsætning for betingelsen om samtykket, i lyset af det forhold, der forbinder den nye indehaver af varemærkerne og intervenienten (jf. i denne retning ARCOL-dommen, præmis 38). Appelkammeret har derfor — og i modsætning til hvad sagsøgeren har gjort gældende — truffet de foranstaltninger, der var nødvendige til opfyldelse af Rettens dom.

50 Det fremgår af det ovenstående, at appelkammeret ikke har tilsidesat artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009, idet det undersøgte, hvorvidt der forelå et repræsentationsforhold.

51 Følgelig må det andet anbringende forkastes.

2. *Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009*

Parternes argumenter

52 Sagsøgeren har i det væsentlige gjort gældende, at appelkammeret har tilsidesat artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, for så vidt som det ikke tiltrådte, at denne bestemmelse tildeler sagsøgeren en ret til at gøre indsigelse mod intervenientens EF-varmærkeregistrering i eget navn.

53 Hvad for det første angår de af nævnte bestemmelse omfattede varer har sagsøgeren gjort gældende, at »hug- og stikvåben, ammunition og projektiler« er sammenlignelige med de varer, der er omfattet af de ældre varemærker, som følge af deres art, idet disse varer er tilknyttet personers sikkerhed, men også som følge af deres anvendelsesformål og deres distributionskanaler.

54 Hvad for det andet angår samtykket i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, har sagsøgeren anført, at appelkammeret har begået en fejl, idet det afviste at anerkende, at samtykket fra den tidligere indehaver af varemærkerne,

Wyoming-selskabet, ikke fortsat var gældende efter overtagelsen af aktiverne i dette selskab på en sådan måde, at det ville kunne binde sagsøgeren. Sagsøgeren har gjort gældende, at idet der ikke foreligger nogen form for anerkendelse af eller henvisning til, at varemærkerne er underlagt nogen tingslig rettighed, har sagsøgeren erhvervet dem i den form, hvormed de er blevet optaget i registeret og i kontrakten om aktivernes overdragelse. Følgelig finder sagsøgeren sig ikke bundet af samtykket fra den tidligere indehaver af disse varemærker, eftersom ansøgningen om registrering først blev indgivet efter varemærkernes overførsel til denne. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at erklæringen fra bestyrelsesformanden for Wyoming-selskabet af 1. juni 1996 under alle omstændigheder kun indeholdte indehaverens afkald på retten til at gøre indsigelse mod agentens EF-varemærkeansøgning på et givet område og alene havde virkning mellem parterne i kontrakten om aktivernes overdragelse.

55 Sagsøgeren har ydermere anført, at idet sagsøgeren ikke var efterfølger til Wyoming-selskabet, som fortsatte med at eksistere, er sagsøgeren alene tredjepart i forhold til nævnte selskab, idet denne har erhvervet visse af selskabets aktiver, heriblandt de ældre varemærker. Intervenienten har i øvrigt ikke fremlagt beviser for, at denne har modtaget sagsøgerens samtykke med henblik på registrering af det omtvistede varemærke, og intervenienten har ingen begrundelse for at gøre dette, når nævnte samtykke ikke foreligger.

56 Sagsøgeren har endelig anført, at selv om et sådant samtykke var blevet afgivet, ville dets virkning være begrænset til perioden for repræsentationsforholdet, og ved udløbet heraf ville samtykket stiltiende være tilbagekaldt på samme tidspunkt som repræsentationsforholdet i henhold til princippet rebus sic stantibus. Sagsøgeren har gjort gældende, at appelkammeret har foretaget en åbenbart urigtig bedømmelse ved at anføre, at intervenienten aldrig havde fået en indikation om, at indehaveren af varemærket ikke samtykkede i registreringen af varemærket, idet sagsøgeren rejste indsigelse mod EF-varemærkeansøgningen.

57 Harmoniseringskontoret og intervenienten har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

58 Det skal indledningsvis bemærkes, at selv om appelkammeret afviste indsigelsen som følge af de grunde, som sagsøgeren har gjort gældende i forbindelse med den foreliggende sag, bestrider sagsøgeren alene den anfægtede afgørelse for så vidt angår fortolkningen af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

59 Afgørelsen er følgelig blevet endelig, for så vidt som appelkammeret afviste, at der forelå en registreringshindring som følge af en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 4, i forordning nr. 207/2009 for vitterlig kendte varemærker og ikke-registrerede rettigheder for tegnene FIRST DEFENSE AND DESIGN og FIRST DEFENSE samt for firmanavnet FIRST DEFENSE.

60 Det skal dernæst bemærkes, at i overensstemmelse med artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 er et varemærke udelukket fra registrering, såfremt varemærkeindehaverens agent eller repræsentant uden indehaverens samtykke ansøger om registrering af varemærket i eget navn, medmindre agenten eller repræsentanten kan retfærdiggøre sin handling.

61 Det fremgår af bestemmelsens ordlyd, at for at en indsigelse kan få medhold på dette grundlag, er det for det første nødvendigt, at indsigeren er indehaver af det ældre varemærke, for det andet, at ansøgeren om varemærket er eller har været agent eller repræsentant for indehaveren af varemærket, for det tredje, at ansøgningen er indgivet i agentens eller repræsentantens eget navn uden indehaverens samtykke og uden at der foreligger rimelige hensyn, der kan begrunde agenten eller repræsentantens handlinger, og for det fjerde, at ansøgningen i det væsentlige omfatter tegn og varer, der er identiske eller ligner hinanden. Betingelserne er kumulative.

62 Det skal derfor undersøges, om betingelserne i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 er opfyldt i den foreliggende sag.

Den første betingelse om de ældre varemærkers ejerskab

63 Det skal i denne henseende bemærkes, at sagsøgeren ved overtagelsen af Wyoming-selskabets aktiver har erhvervet de amerikanske varemærker, der omfatter det varemærke, der er søgt registreret. Sagsøgeren er således indehaver af de ældre varemærker i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, hvilket intervenienten endvidere ikke bestrider.

Den anden betingelse om, hvorvidt der foreligger et repræsentationsforhold

64 For så vidt angår begreberne »agent« og »repræsentant« i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 skal det bemærkes — på linje med det i retningslinjerne for indsigelsesproceduren ved Harmoniseringskontoret anførte, for så vidt angår en ikke-godkendt ansøgning fra agenterne for indehaveren af varemærket — at disse skal fortolkes bredt, således at alle former for forhold, der bygger på en kontraktuel aftale, hvorefter en af parterne repræsenterer den andens interesser, er omfattet, og dette uafhængigt af vurderingen af det kontraktforhold, der er etableret mellem indehaveren eller fuldmagtsgiveren og ansøgeren om EF-varemærket. I henhold til retningslinjerne er det i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 tilstrækkeligt, at der foreligger en aftale om handelsmæssigt samarbejde mellem parterne, som skaber et

tillidsforhold, idet den udtrykkeligt eller implicit pålægger ansøgeren en generel tillids- og loyalitetsforpligtelse for så vidt angår varemærkeindehaverens interesser. Det er imidlertid nødvendigt, at der foreligger en aftale mellem parterne. Såfremt ansøgeren handler uafhængigt uden at der er etableret nogen form for forbindelse til indehaveren, kan ansøgeren ikke anses for en agent i henhold til forordningens artikel 8, stk. 3. En af indehaverens almindelige købere eller en klient kan således ikke anses for en »agent« eller en »repræsentant« i henhold til samme forordnings artikel 8, stk. 3, eftersom disse personer ikke er pålagt en særlig tillidsforpligtelse i forhold til varemærkeindehaveren.

65 Hvad angår ophøret af kontraktforholdet på tidspunktet for indgivelsen af varemærkeansøgningen skal det bemærkes, således som det ligeledes fremgår af de nævnte retningslinjer, at det ikke er nødvendigt, at den indgåede aftale mellem parterne stadig er gældende på tidspunktet for indgivelsen af varemærkeansøgningen, og at artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 ligeledes finder anvendelse på aftaler, der er udløbet inden tidspunktet for indgivelsen af EF-varemærkeansøgningen, forudsat at den forløbne periode er af en sådan karakter, at det med rimelighed kan antages, at tillids- og fortrolighedsforpligtelsen stadig foreligger på tidspunktet for indgivelsen af EF-varemærkeansøgningen. Denne udvidede fortolkning af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 har til formål at beskytte varemærkeindehaveren selv efter ophøret af det kontraktforhold, der indeholdt en tillidsforpligtelse.

66 Selv om sagsøgeren i stævningen i den foreliggende sag synes at bestride appelkammerets konklusion, ifølge hvilken der ikke forelå et repræsentationsforhold i henhold til forordningens artikel 8, stk. 3, mellem parterne i indsigelsessagen, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført nogen argumenter til støtte for sit synspunkt på dette punkt. Sagsøgeren gør alene gældende, at det i præmis 39 i Rettens dom »med rette fastslås, at der forelå et repræsentationsforhold, og at det ikke var et tvistepunkt mellem parterne«. Dette argument kan imidlertid ikke tiltrædes på baggrund af de i præmis 45 og 46 anførte betragtninger.

67 Det skal i denne henseende bemærkes, som appelkammeret med rette fastslog i den anfægtede afgørelses punkt 41, at bevisbyrden vedrørende tilstedeværelsen af et repræsentationsforhold påhviler sagsøgeren. Det må imidlertid konstateres, at sagsøgeren i forbindelse med indsigelsessagen ikke har fremlagt nogen beviser for, at der forelå et sådan forhold. Selv om sagsøgeren ganske vist har fremlagt fakturaer og ordresedler, der er tilstillet denne, hvilket under andre omstændigheder ville frembringe en formodning om, at der forelå en forretningsaftale mellem parterne i indsigelsessagen, beviser disse elementer ikke, at intervenienten handlede for sagsøgerens regning, men attesterer blot, at der forelå et sælger/køber-forhold, som kan etableres uden en forudgående aftale mellem dem. Dette forhold er ikke tilstrækkeligt til, at artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 finder anvendelse.

68 På samme måde kan den edsvorne erklæring, der er underskrevet af generaldirektøren for Defense Technology Corporation of America, som sagsøgeren har fremlagt under indsigelsessagen, ifølge hvilken sagsøgeren er identisk med Wyoming-selskabet, ikke udgøre bevis for arten af det forhold, der forbinder parterne i indsigelsessagen. Den omstændighed, at sagsøgeren har fortsat Wyoming-selskabets aktiviteter under samme navn, er blot et resultat af overdragelsen af aktiverne, hvilket medførte erhvervelsen af overdragerens firmanavne. Den omstændighed, at dette giver indtryk af, at det drejer sig om det samme selskab, er ikke tilstrækkeligt for at godtgøre, at der reelt forelå en forretningsforbindelse mellem sagsøgeren og intervenienten, der er sammenlignelig med et forhold, hvorefter et hovedselskab er forbundet med sin agent.

69 Således som appelkammeret fastslog i den anfægtede afgørelses punkt 45, skal det derfor konkluderes, at disse elementer ikke kan godtgøre, at der forelå et repræsentationsforhold i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Under indsigelsessagen har sagsøgeren desuden på ingen måde gjort indgåelsen af en ny aftale med intervenienten gældende.

70 Da der ikke foreligger elementer, der kan bevise, at en forretningsaftale, der binder et hovedselskab til sin agent, er blevet indgået mellem parterne i indsigelsessagen, samt bevis for, at intervenienten handlede for sagsøgerens regning og ikke uafhængigt heraf, har appelkammeret med rette fastslået, at der ikke forelå et sådan forhold, og at artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 følgelig ikke fandt anvendelse.

71 Selv om det antages, at samtykket, som intervenienten havde modtaget, udløb på tidspunktet for ophøret af repræsentationsforholdet, som udgjorde grundlaget for samtykket, påvirker dette ikke den anfægtede afgørelses gyldighed, og navnlig heller ikke den omstændighed, at artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 ikke kan påberåbes af sagsøgeren, idet der ikke forelå et repræsentationsforhold mellem denne og intervenienten i henhold til denne bestemmelse.

72 Hvad angår spørgsmålet om overførslen af kontraktforholdet mellem parterne i aftalen af 19. maj 1995 til sagsøgeren skal det bemærkes, at en kontrakt om overdragelse af aktiver indebærer overførsel af rettigheder og forpligtelser fra den overdragende enhed til erhververen. I den foreliggende sag fremgår det af kontrakten om aktivernes overdragelse, at de ældre varemærker, som sagsøgeren er blevet indehaver af, fandtes blandt disse rettigheder. I kontrakten angives det imidlertid hverken, at der forefindes en distributionsaftale med intervenienten, eller at der foreligger rettigheder til varemærkerne. Således som appelkammeret har fastslået i den anfægtede afgørelses punkt 35, »har sagsøgeren ikke gjort opmærksom på, at situationen vedrørende de handelsmæssige aktiviteter i Europa eller retten til at indgive varemærkeansøgninger udtrykkeligt er fastsat i aftalen om aktivernes overdragelse«. I denne forbindelse, således som det med rette er fastslået i den anfægtede afgørelses punkt 53, »kan enhver ret, der ikke kan henføres til varemærkeindehaveren, heller ikke udledes af en overdragelse af rettigheder fra (det tidligere) selskab til en tredjepart, men af karakteren af det forhold, som [intervenienten] havde med det amerikanske selskab, hvorved intervenienten fik den vare, som denne solgte i Europa«.

73 Heraf følger, at sagsøgeren, der ikke har fremlagt bevis for, at der var indgået en aftale med intervenienten, som forbandt hovedselskabet til sin agent, ikke kan drage fordel af beskyttelsen i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 og rejse indsigelse mod registreringen af det omtvistede varemærke på dette grundlag alene på baggrund af sin status som indehaver af de ældre varemærker.

74 På baggrund af det ovenstående må det konkluderes, at appelkammeret med rette fandt, at betingelsen i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 vedrørende tilstedeværelsen af et repræsentationsforhold ikke var opfyldt, hvorfor denne bestemmelse ikke fandt anvendelse. Det første anbringende må følgelig forkastes, uden at det er nødvendigt at undersøge de af sagsøgeren fremførte argumenter angående de øvrige betingelser, der omhandler ligheden mellem de varer, der er omfattet af de omstridte varemærker.

3. *Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt samt af artikel 63, stk. 2, og artikel 75 og 76, i forordning nr. 207/2009*

Parternes argumenter

75 Sagsøgeren har anført, at appelkammeret har tilsidesat artikel 63, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, idet det ikke har opfordret parterne i indsigelsessagen til at fremsætte deres bemærkninger efter genåbningen af sagen som følge af afgørelsen fra 2004's annullation i medfør af Rettens dom. Sagsøgeren har desuden gjort gældende, at appelkammeret har tilsidesat selskabets ret til at blive hørt og retten til forsvar, hvis beskyttelse er sikret i artikel 75 i forordning nr. 207/2009, for det første fordi appelkammeret

ikke har givet sagsøgeren mulighed for at tage stilling til Rettens dom, før det vedtog en ny afgørelse, og for det andet fordi appelkammeret ikke undersøgte argumenterne og beviserne i deres helhed.

76 Harmoniseringskontoret har bestridt sagsøgerens argumenter.

Rettens bemærkninger

77 Nærværende anbringende består af tre led, hvor det første vedrører en tilsidesættelse af artikel 63, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, det andet vedrører en tilsidesættelse af forordningens artikel 75, og det tredje vedrører en tilsidesættelse af samme forordnings artikel 76.

Det tredje anbringendes første og andet led

78 For så vidt angår anbringendets to første led, som må undersøges under ét, skal det bemærkes, at sagsøgeren i det væsentlige kritiserer appelkammeret for at have tilsidesat selskabets ret til forsvar og retten til at blive hørt, idet det har undladt at indhente bemærkninger til Rettens dom fra parterne i indsigelsessagen, før det vedtog den anfægtede afgørelse. Hvad angår det af sagsøgeren påberåbte argument i forbindelse med anbringendets andet led, hvorefter appelkammeret ikke i tilstrækkelig grad har

taget hensyn til sagsøgeren bemærkninger, skal dette undersøges i forbindelse med vurderingen af den anfægtede afgørelses begrundelse (jf. præmis 89-96 nedenfor).

— Parterne i indsigelsessagens ret til at blive hørt i forbindelse med fortolkningen af Rettens dom

79 Ifølge artikel 75 i forordning nr. 207/2009 må Harmoniseringskontorets afgørelser kun støttes på grunde, som parterne har haft lejlighed til at udtale sig om. Ved denne bestemmelse fastslås det generelle princip om beskyttelse af retten til kontradiktion inden for EF-varemærkeretten (jf. Rettens dom af 15.9.2005, sag T-320/03, Citicorp mod KHIM (LIVE RICHLY), Sml. II, s. 3411, præmis 21). I henhold til dette almindelige fællesskabsretlige princip skal adressaterne for offentlige myndigheders beslutninger, der føleligt berører disse adressaters interesser, i rette tid have lejlighed til at fremføre deres synspunkter (jf. Domstolens dom af 23.10.1974, sag 17/74, Transocean Marine Paint mod Kommissionen, Sml. I, s. 1063, præmis 15, Rettens dom af 27.2.2002, sag T-34/00, Eurocool Logistik mod KHIM (EUROCOOL), Sml. II, s.683, præmis 21, LIVE RICHLY-dommen, præmis 22, og ARCOL-dommen, præmis 55).

80 Retten til at blive hørt omfatter alle forhold af faktisk eller retlig art, som danner grundlag for beslutningsprocessen, men ikke det endelige standpunkt, som administrationen agter at indtage (jf. Rettens dom af 3.12.2003, sag T-16/02, Audi mod KHIM (TDI), Sml. II, s. 5197, præmis 75, samt ARCOL-dommen, præmis 55).

81 Det fremgår i den foreliggende sag ikke af Harmoniseringskontorets sagsakter, at parterne i indsigelsessagen er blevet opfordret til at fremsætte deres bemærkninger til Rettens dom efter hjemvisningen af sagen. Harmoniseringskontoret har blot ved skrivelse af 23. februar 2007 oplyst dem om præsidiet for appelkamrenes afgørelse af

16. februar 2007 vedrørende sagens omfordeling til Fjerde Appelkammer under anvendelse af artikel 1d, i Kommissionens forordning (EF) nr. 216/96 af 5. februar 1996 om fastsættelse af forretningsordenen for appelkamrene ved Harmoniseringskontoret (EFT L 28, s. 11), som ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 2082/2004 af 6. december 2004 (EUT L 360, s. 8).

82 Som svar på denne meddelelse har sagsøgeren ved skrivelse af 10. juni 2008 og intervenienten ved skrivelse af 25. november 2008 udbedt sig oplysninger om sagens behandling. Harmoniseringskontoret bekræftede modtagelsen af skrivelserne henholdsvis den 26. juni og den 1. december 2008 og meddelte parterne i indsigelsessagen, at de var blevet overført til Fjerde Appelkammer. Ved skrivelse af 5. maj 2009 meddelte Harmoniseringskontoret parterne i indsigelsessagen den anfægtede afgørelse.

83 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at en særlig procedure ved appelkamrene ikke er fastsat hverken i forordning nr. 207/2009 eller i Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13. december 1995 om gennemførelsesbestemmelser til forordning nr. 40/94 (EFT L 303, s. 1) i tilfælde, hvor en afgørelse er blevet annulleret af Retten og hjemvist til appelkamrene, og der er følgelig ingen forpligtelse til at høre de interesserede parter på ny. En sådan forpligtelse kan kun udledes af det generelle fællesskabsretlige princip om at sikre retten til forsvar, som fastsat i artikel 75, andet punktum, i forordning nr. 207/2009.

84 I modsætning til, hvad sagsøgeren har hævdet, kræver artikel 75, andet punktum, på ingen måde, at sagsøgeren efter genoptagelse af sagen ved Harmoniseringskontoret som følge af Rettens annullation af appelkamrenes afgørelse på ny skal opfordres til at fremsætte sine bemærkninger til de retlige og faktiske omstændigheder, som sagsøgeren allerede har haft rig lejlighed til at udtale sig om i forbindelse med den

tidligere afholdte skriftlige procedure, idet sagsakterne i denne forbindelse blev overtaget af Fjerde Appelkammer (jf. i denne retning Domstolens kendelse af 4.3.2010, sag C-193/09 P, Kaul mod KHIM, ikke trykt i Samling af Afgørelser, præmis 60).

85 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at sagsøgeren i forbindelse med den procedure, der førte til vedtagelsen af afgørelsen fra 2004, havde mulighed for at fremsætte sine bemærkninger med tilknytning til alle aspekter af den indsigelse, som sagsøgeren har rejst i henhold til artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, herunder, at der forelå et repræsentationsforhold. Det fremgår desuden ingenlunde af den anfægtede afgørelse, at Fjerde Appelkammer har truffet afgørelse på grundlag af faktiske og retlige omstændigheder, der er forskellige fra dem, som appelkammeret rådede over i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen fra 2004 (jf. i denne retning kendelsen i sagen Kaul mod KHIM, præmis 59).

86 Det skal ydermere bemærkes, at den anfægtede afgørelse bygger på faktiske og retlige omstændigheder, vedrørende hvilke der i tilstrækkelig grad er indhentet bemærkninger fra parterne i indsigelsessagen i forbindelse med den administrative behandling, der gik forud for vedtagelsen af afgørelsen fra 2004.

87 På denne baggrund kan det ikke hævdes, at appelkammeret har tilsidesat artikel 63, stk. 2, i forordning nr. 207/2009, der fastsætter, at appelkammeret så ofte, det er påkrævet, skal opfordre klagesagens parter til at fremsætte deres bemærkninger til meddelelser, det selv har fremsat, eller til meddelelser fra de øvrige parter.

88 Hverken artikel 75, andet punktum, i forordning 207/2009, forordningens artikel 63, stk. 2, eller forordningens artikel 65, stk. 6, kræver således, at sagsøgeren skal høres vedrørende konsekvenserne af Rettens dom (jf. i denne retning kendelsen i sagen Kaul mod KHIM, præmis 62).

— Den anfægtede afgørelses begrundelse

89 Hvad nærmere bestemt angår argumentet, som sagsøgeren har gjort gældende under tredje anbringendes andet led, ifølge hvilket appelkammeret ikke i tilstrækkelig grad har taget hensyn til sagsøgerens bemærkninger, må det konstateres, at sagsøgeren med denne påstand reelt kritiserer appelkammeret for ikke at have angivet en tilstrækkelig begrundelse for den anfægtede afgørelse, idet ikke alle sagsøgerens argumenter er blevet besvaret.

90 I henhold til artikel 75, første punktum, i forordning nr. 207/2009 skal Harmoniseringskontorets afgørelser begrundes. Denne forpligtelse har i henhold til retspraksis samme rækkevidde som forpligtelsen i artikel 253 EF, og dens formål er dels, at de berørte personer kan få kendskab til grundlaget for den trufne foranstaltning, for at de kan forsvare deres rettigheder, dels at Unionens retsinstanser kan efterprøve beslutningens lovlighed (jf. Rettens dom af 28.4.2004, forenede sager T-124/02 og T-156/02, Sunrider mod KHIM — Vitakraft-Werke Wührmann og Friesland Brands (VITATASTE og METABALANCE 44), Sml. II, s. 1149, præmis 72 og 73 og den deri nævnte retspraksis).

91 Det følger af samme retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en afgørelse opfylder disse krav, ikke blot skal vurderes i forhold til beslutningens ordlyd, men ligeledes i forhold til den sammenhæng, hvori den indgår, samt alle de retsregler, som gælder på det pågældende område (jf. VITATASTE og METABALANCE 44-dommen, præmis 73 og den deri nævnte retspraksis).

92 Det kan imidlertid heller ikke kræves, at appelkamrene foretager en udtømmende gennemgang af hvert enkelt af de for kamrene af parterne fremførte argumenter. Begrundelsen kan således fremgå indirekte, forudsat at de berørte gennem den får kendskab til begrundelsen for, at de pågældende foranstaltninger er truffet, og at den kompetente ret råder over de til udøvelse af sin prøvelsesret nødvendige oplysninger (jf. analogt Domstolens dom af 7.1.2004, forenede sager C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P og C-219/00 P, Aalborg Portland m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 123, præmis 372, og af 8.2.2007, sag C-3/06 P, Groupe Danone mod Kommissionen, Sml. I, s. 1331, præmis 46).

93 Det skal for det første bemærkes — således som det fremgår af den anfægtede afgørelses punkt 19 og 22 vedrørende den omstændighed, at de varer, der er omfattet af de ældre varemærker er af samme eller lignende art, af afgørelsens punkt 35 vedrørende de rettigheder, som sagsøgeren erhvervede som følge af overtagelsen af Wyoming-selskabets aktiver, og endelig af afgørelsens punkt 41-46 vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et repræsentationsforhold mellem parterne i indsigelsessagen — at appelkammeret har foretaget en undersøgelse af de argumenter og beviser, som nævnte parter har fremlagt under den administrative sagsbehandling. I den anfægtede afgørelses punkt 41 og 42 har appelkammeret navnlig fastslået, at sagsøgeren skulle påberåbe sig og om nødvendigt bevise de omstændigheder, hvoraf det kan udledes, at der forelå et forhold, som forbandt hovedselskabet til sin agent, ikke blot mellem intervenienten og Wyoming-selskabet indtil august 1996, men også mellem intervenienten og sagsøgeren selv fra august 1996 indtil sommeren 1997 eller senest til september 1997, hvilket sagsøgeren ikke har gjort.

94 Heraf følger, at appelkammeret uden at tilsidesætte den begrundelsespligt, der påhviler det, vurderede indholdet af de af sagsøgeren påberåbte argumenter og beviskraften af de beviser, der blev fremlagt med henblik på at fastslå, at der forelå et repræsentationsforhold mellem parterne i indsigelsessagen, og at appelkammeret forkastede disse.

95 Det må for det andet konstateres, at sagsøgeren på ingen måde har præciseret, hvilke argumenter appelkammeret angiveligt har overset i den anfægtede afgørelse.

96 Ifølge den ovenfor i præmis 93 anførte retspraksis følger det heraf, at appelkammeret ikke har tilsidesat den begrundelsespligt, der påhviler det. Det tredje anbringendes to første led må følgelig forkastes.

Det tredje anbringendes tredje led

97 I henhold til artikel 76, stk. 1, i forordning nr. 207/2009 prøver Harmoniseringskontoret under sagsbehandlingen ex officio de faktiske omstændigheder; i sager vedrørende relative registreringshindringer begrænser Harmoniseringskontoret sig imidlertid til at prøve de af parterne fremførte kendsgerninger, beviser og argumenter og de af parterne fremsatte anmodninger. Samme forordnings artikel 76, stk. 2, fastsætter, at Harmoniseringskontoret kan se bort fra kendsgerninger og beviser, som ikke er påberåbt eller fremført rettidigt af de pågældende parter.

98 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at sagsøgeren ikke har fremført nogen særlige argumenter, der kan godtgøre, at der foreligger en tilsidesættelse af artikel 76 i forordning nr. 207/2009.

99 Det bemærkes, at en stævning ifølge artikel 21, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, der i overensstemmelse med samme statuts artikel 53, stk. 1, finder anvendelse på retsforhandlinger ved Retten, og artikel 44, stk. 1, litra c), i Rettens procesreglement skal angive søgsmålets genstand og indeholde en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkelig klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og til, at Retten i givet fald på det foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentligste af de faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, fremgår af selve stævningen, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde (Rettens kendelse af 2.4.1993, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 20, og af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49, samt Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, præmis 28 og 29).

100 Eftersom sagsøgeren overordnet har påberåbt sig en tilsidesættelse af artikel 75 i forordning nr. 207/2009 uden at fremføre konkrete argumenter, må nærværende anbringendes tredje led forkastes.

101 Selv om det antages, at dette klagepunkt kan fortolkes således, at sagsøgeren kritiserer den anfægtede afgørelse for ikke at være begrundet i de faktiske og retlige omstændigheder, som parterne har gjort gældende under indsigelsessagen, idet appelkammeret fastslog, at der ikke forelå et repræsentationsforhold som krævet i artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009, ville dette klagepunkt under alle omstændigheder være blevet forkastet som ubegrundet, henset til de betragtninger, der er angivet i forbindelse med anbringendet vedrørende tilsidesættelse af forordningens artikel 75, andet punktum.

102 Som konstateret i forbindelse med undersøgelsen af det andet anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009 (jf. præmis 42-50 ovenfor), er det desuden med rette, at appelkammeret fandt, at Retten ikke havde

udtalt sig om spørgsmålet om, hvorvidt der forelå et repræsentationsforhold mellem parterne i indsigelsessagen, der kunne begrunde anvendelsen af forordningens artikel 8, stk. 3, og at appelkammeret foretog en undersøgelse af samtlige de i bestemmelsen fastsatte betingelser.

103 Det skal desuden bemærkes, at appelkammeret ikke har gjort nye registreringshindringer gældende, men har baseret sin vurdering på den af sagsøgeren anførte registreringshindring om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009. Parterne i indsigelsessagen har i tilstrækkelig grad udtalt sig om anvendelsen af denne bestemmelse under den administrative sagsbehandling, der gik forud for vedtagelsen af afgørelsen fra 2004, og det var derfor ikke nødvendigt at høre dem på ny i forhold til vurderingselementer, som ledte til vedtagelsen af den anfægtede afgørelse. Appelkammeret traf således den anfægtede afgørelse uden at tilsidesætte artikel 76 i forordning nr. 207/2009.

104 På baggrund af det ovenstående skal det tredje anbringende forkastes, og dermed frifindes Harmoniseringskontoret i det hele.

Sagens omkostninger

105 Ifølge procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Sagsøgeren har tabt sagen og pålægges derfor at betale sagens omkostninger i overensstemmelse med Harmoniseringskontorets og intervenientens påstand herom.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEN (Ottende Afdeling):

1) Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) frifindes.

2) Safariland LLC bærer sine egne omkostninger og betaler Harmoniseringskontorets og DEF-TEC Defense Technology GmbH's omkostninger.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. april 2011.

Underskrifter

Indhold

Sagens baggrund ..... II - 1636

Parternes påstande ..... II - 1646

Retlige bemærkninger ..... II - 1647

1. Det andet anbringende om tilsidesættelse af artikel 65, stk. 6, i forordning nr. 207/2009 ..... II - 1648

Parternes argumenter ..... II - 1648

Rettens bemærkninger ..... II - 1649

2. Det første anbringende om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 3, i forordning nr. 207/2009 ..... II - 1652

Parternes argumenter ..... II - 1652

Rettens bemærkninger ..... II - 1654

Den første betingelse om de ældre varemærkers ejerskab ..... II - 1655

Den anden betingelse om, hvorvidt der foreligger et repræsentationsforhold ..... II - 1655

3. Det tredje anbringende om tilsidesættelse af retten til at blive hørt samt af artikel 63, stk. 2, og artikel 75 og 76, i forordning nr. 207/2009 ..... II - 1659

Parternes argumenter ..... II - 1659

Rettens bemærkninger ..... II - 1660

Det tredje anbringendes første og andet led ..... II - 1660

— Parterne i indsigelsessagens ret til at blive hørt i forbindelse med fortolkningen af Rettens dom ..... II - 1661

— Den anfægtede afgørelses begrundelse ..... II - 1664

Det tredje anbringendes tredje led ..... II - 1666

Sagens omkostninger ..... II - 1668